

Справжній мужик

... Галушка хотів було погодитись з усім вищесказаним, та в цей час до котельні зайшла бібліотекарка сільської школи Неля Іванівна. Це була гарна жінка років тридцяти п'яти, з розкішними формами та милим личком. Бібліотекарка хотіла було щось сказати кочегару, та Барабаш її випередив:

- Овва, а що це за королева спустилась із самих небес до царства Аїда? Петя, а ти й не казав, що у вашому саду є такі гарненькі квіточки! Доброго дня, мадам, дозвольте представитись – Микита Олександрович!

Неля Іванівна окинула п'яного залицяльника зневажливим поглядом, а тоді, ігноруючи увагу до своєї персони, все ж звернулась до кочегара:

- Петре, не забудь, сьогодні ввечері репетиція! Чи нам шукати заміну?..

Вибір

... Марго відкрила очі й розирнулася навколо: вона у лікарняній палаті лежить на ліжку, а біля вікна стоїть якась жінка. "Чому вона тут? Як

сюди попала? Хто ця незнайомка?" - у Марго в голові метушився цілий вир різноманітних думок. Голова страшенно боліла, а тіло "ламало". У цей час незнайомка повернулась від вікна й, помітивши що Марго прокинулась, підійшла до ліжка. Підійшовши, жінка із смутком подивилась на Марго, а тоді промовила, ледве посміхаючись, щоправда сумною посмішкою.

- Ну, привіт, подруго! Давно ж ми не бачились!..

Повія

- Ви любите бокс? - запитав дідусь, не звертаючи уваги на машину, та незнайомка його вже не чула. Переднє бокове скло автомобіля опустилось і звідти виглянуло небрите квадратне обличчя в темних окулярах.

- Привіт, Беллочко! А ми тут з Тимуром катаємось, бачимо, хтось стоїть з собакою, а песик, ну дуже на Тайсона схожий. І давай ми сперечатись, Белла це, чи не Белла. Я програв... Думав ти на роботі. Вихідна сьогодні?

Белла, а саме так, як ви вже здогадалися, звали нашу незнайомку, зневажливо глянула в бік квадратного обличчя і сказала:

- Котись звідси, падлюко, ти прекрасно знаєш, що я вже давно цим не займаюсь, - роздратовано промовила дівчина...

Геніальний план

... Потрібно було лише зробити все так, щоб самогонщиця нічого не помітила. Складності поставленому завданню додав той факт, що лізти потрібно було на дах баби Марти. Добре, що самогонщиця рідко виходила на двір, та й, ніде правди діти, глухуватою вона була трохи. Решта підкрався тихенько до хати баби Марти зі сторони лісу. На щастя, неподалік лежала драбина. Петро Іванович поставив її так, щоб можна було дібратись на дах самогонщиці і, тримаючи невеликий квадратний шматок звичайного скла, поліз на верх...

Найкоштовніший скарб

- Дайте знеболюючих дві пластинки, - промовив він до фармацевта.

- Знеболюючих для чого? – запитала жінка. «Для душі!» - хотів було сказати Валентин, але усвідомивши, що так він нічого не отримає, пересиливши себе, сказав: «Та зуб дуже болить!». Забравши знеболювальне, він пішов далі. По дорозі зустрічались люди які віталися з ним, але Валентин на це не реагував. В голові була лише одна думка – та, заради якої він жив - загинула, її вже нема, і він може зробити лише одне – піти за нею!

Ноги самі вели юнака і зупинились лише на початку якогось лісу...

Кабанчик

... Студенти приїхали на дачу після обіду. Кормити курей вони вміли - не раз тітка доручала їм подібну місію, а от з кабанчиком вийшла промашка. Ніхто з юнаків і близько не знав, як потрібно різати поросля. Сучасний читач скаже: "Для цього є гугл!" Так, згоден, хоча навіть і з гуглом не так вже й просто, якщо не неможливо, це зробити самостійно. До того ж, у той час, коли відбувались ці події, ера інтернету ще не почалась, а мобільний телефон був лише у деяких людей і нагадував він скоріше цеглину, ніж сучасний айфон. ...

Збіг обставин

... За двадцять хвилин вони були біля мосту. Розрахувавшись, дівчина пішла на міст.

- Ви тільки нічого безповоротного не робіть! – навздогін гукнув таксист. Вона лише махнула рукою. Нічого «безповоротного» дівчина й не збиралась робити, вона просто хотіла постояти на мосту і, дивлячись на хвилі, зібратись з думками та заспокоїтись...

Схвильований таксист швидко мчав додому. Він хотів швидше побачити свою дружину і сказати, як сильно кохає її. Та не встигло таксі від'їхати і ста метрів від мосту, як з-за повороту вискочила чорна іномарка. Виск гальм та скрегіт металу порушив звичайний шум та гам на вулиці...

Рівність

... До виборів залишалось три дні. Микола Васильович ходив як на голках. Чи вийде те що вони задумали? Чому Павло так довго не дзвонить? Можливо його зловили? Невже, все, що вони зробили, намарно пропаде? Павло подзвонив аж по обіді:

- Діду, вмикай комп'ютер, все вийшло.

- Та нема в мене комп'ютера, Пашо. Не люблю я ваших новітніх технологій.

- Нічого, ми дали відео на декілька ведучих каналів, то ж вмикайте новини. Десь зараз повинні показувати!..

De mortuis nil nisi bonum*

... А в натовпі все частіше попадались відомі особи. Вони дивилися на нього: деякі байдуже, інші - з якимось незрозумілим почуттям на обличчі - чи то інтересу, чи то скептичного огляду «нового тіла». Ось - стоять і розмовляють два великих древніх мислителя - Архімед і Діонісій, ось - про щось сперечаються колишній президент Польщі Лех Качинський і один з кращих президентів Сполучених штатів Джон Кеннеді. Ось - Володимир Висоцький щось доводить легенді «Бітлів» Джону Леннону. Кого тільки не бачив він, все ближче і ближче просуваючись до мосту...

Нотатки мрійника в рожевих окулярах

- Добрий день, можна? – запитав я. На хвильку він підняв голову, подивився на мене

абсолютно байдужим поглядом і махнув головою. Я зайшов до кабінету і став перед Цабе, який навіть не запропонував мені присісти.

- Ви, напевно, засмієтесь і скажете, що ні, але я все ж запитаю, - невпевнено почав я, але вирішив не зупинятись на пів дороги й продовжив, - вам не потрібні люди, які пишуть?

Не встиг я закінчити речення, як отримав відповідь на своє питання.

- Ха-ха-ха-ха-ха, - іронічно розсміявся Цабе і промовив знущальним тоном, навіть не піднімаючи голови - Ні!..